

Monique van der Zanden / Camila Fialkowski
Paniek in de winterabriek

In de stad Doppendam is een flink pak sneeuw gevallen.
Leuk!

Of ... toch niet?

Dit is sneeuw die niet smelt als je er zout op strooit.

Sneeuwschuivers kunnen niet door de smalle straatjes.

Alles in de stad loopt in de soep!

De burgemeester van Doppendam is boos.

Vooral als hij hoort dat er in de winterabriek een fout is gemaakt ...

Dit is Leesleeuw:

- boekenserie
- groeit mee met het leesniveau
- de beste schrijvers en illustratoren

ISBN 978-90-487-2045-3

9 789048 720453

www.leesleeuw.be

boekenserie

lekker lang leesplezier

**Paniek in de
winterabriek**
Monique van der Zanden

Zwijsen

Een pak sneeuw in Doppedam

Faas doet zijn ogen open ...

Het licht in zijn slaapkamer is anders.

Wit, helder ... anders.

En de geluiden buiten klinken anders.

Net of de wereld watten in zijn oren heeft.

Met kloppend hart springt Faas zijn bed uit.

Hij is in twee passen bij het raam en rukt het gordijn opzij.

Yes!

Hij juicht: 'Het heeft gesnéúwd!'

Dan ziet hij hoewéél het heeft gesneeuwd, en verbluft klapt zijn mond dicht.

En dan zakt zijn mond weer open.

Het pak sneeuw dat die nacht gevallen is in Doppedam, is enorm.

Er is geen auto meer te zien in de straat.

Die zitten diep onder de sneeuw.

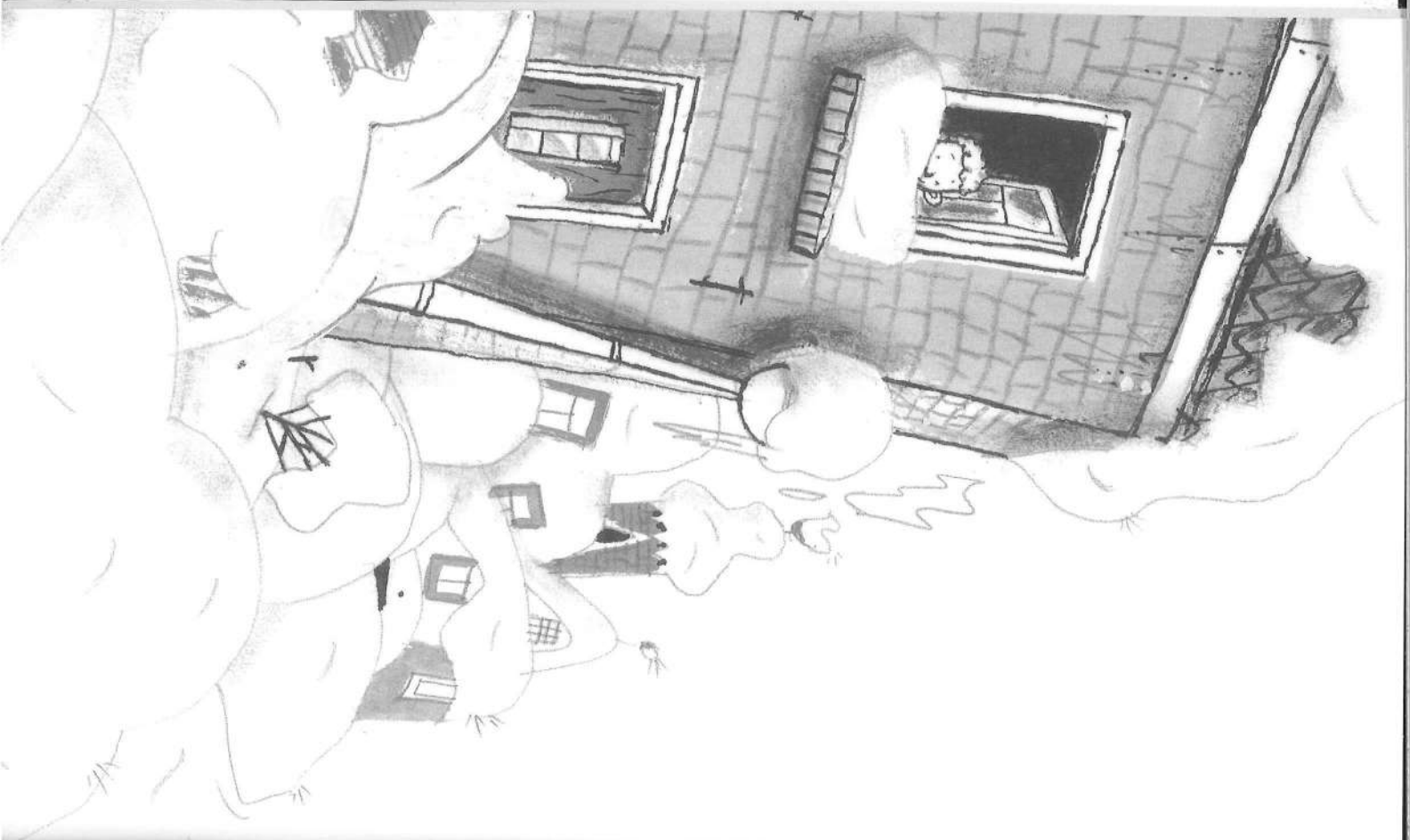
De bomen lijken net struiken.

Van de voordeuren steken alleen de bovenste kozijnen nog boven de sneeuw uit.

Wie naar buiten wil, zal uit het raam van zijn slaapkamer moeten springen!

Dol van pret gooit Faas het venster open.

Hij graait handenvol sneeuw van de vensterbank en kneedt flinke ballen.

Die smijt hij weg, één voor één, zo ver hij kan.
Hij raakt het dak van het huis aan de overkant.
Een lawine van sneeuw glijdt van de pannen en
ploft naar beneden.

'Hé, jòh, ben je gek geworden!' brult een boze
stem.

Het is Harm, de vriend van Faas.

Die waadde net langs de huizenrij.

Hij heeft de volle laag gehad en lijkt nu net de
verschrikkelijke sneeuwman.

Faas ligt dubbel van het lachen.

'Kom maar eens hier als je durft!' dreigt Harm
klappertandend.

'Dan zal ik je soppen tot je oren diepvries zijn!'
Maar dan schiet hij in de lach.

Hij pulkt de koude klonters uit zijn kraag.

'Wat vind je van zo'n reuzenpak sneeuw?' roept
hij stralend.

'Ik kwam kijken waar je bleef, slaapkop.

We wachten al een eeuw op je.

We gaan de grootste iglo van het heelal bouwen!'

Dat hoeft Harm geen twee keer te zeggen!

Faas schiet al in zijn kleren.

Een minuutje later springt hij uit het raam.

Meteen wordt hij getraakteerd op drie dikke, vette
sneeuwballen.

Ze spatten uit elkaar op zijn hoofd.

'Eén-één!' grijnst Harm, en weg is hij.

Alles loopt in het honderd!

De sneeuw glinstert in de zon.

Faas en Harm banjeren er moeizaam door, op
weg naar hun vrienden.

Opeens horen ze achter zich het zware gebrom
van een motor.

Langzaam, schokkend en sputterend, rijdt er een
strooiwagen door de smalle straat.

Om de wielen zitten sneeuwkettingen.

'Nee hè, beginnen ze nu al?' moppert Faas.

'Iaat ons een beetje sneeuwpret hebben.

Het hoeft toch niet métén allemaal opgeruimd te
worden?'

'Grote mensen hebben de pest aan sneeuw,' zegt
Harm somber.

Ze kijken naar de wagen, die nu vlakbij is.

De man achter het stuur heeft een hoofd zo rood
als vuur.

Hij kijkt steeds om.

'Ik begrijp er niks van!' roept hij als hij langs
Harm en Faas rijdt.

Hij zet de wagen stil en krabt achter zijn oor.

'Wat begrijpt u niet?' vraagt Faas verbaasd.

'Kijk nou eens naar die sneeuw daar, matje,' zegt
de man.

'Ik heb er wel duizend kilo zout op gestrooid.

Maar toch is er nog geen vlok gesmolten!
Zoiets zots heb ik van mijn leven nog niet gezien.
Dit is sneeuw die niet smelt!
Faas en Harm kijken naar de weg achter de
strooiwagen.
Daar ligt nog net zoveel sneeuw als ervóór.
'Rarara, hoe kan dat?' vraagt Harm.
'Weet jij het, weet ik het!' roept de man uit.
Hij start zuchtend de motor en rijdt door.

Harm en Faas ploeteren verder, om de haverklap
tot hun knieën wegzakkend.

Het valt niet mee om vooruit te komen in de
hoge sneeuwbanken!

Onderweg kijken ze gniffelend naar de mensen op
straat.

Die zijn druk bezig hun auto uit te graven.

Af en toe leunen ze op hun schep om op adem te
komen.

Hun gezicht staat op zeven dagen onweer.

'Ik moet naar kantoor!' schreeuwt een man in een
net pak.

Hij smijt driftig zijn schep in de sneeuw.

'Zo kom ik er nooit!

Waarom doet de gemeente niets?

Het is een schande.

Alles loopt in het honderd!'

Een mevrouw worstelt zich woedend een weg door de sneeuw.

Aan haar arm bengelt een lege boodschappenmand.

Ze heeft de woorden van de man gehoord en blijft staan.

'Weet u wát pas een schande is?' snibt ze nijdig.

'Het is geen markt!

Geen groente, geen kaas, geen knopen en garen

... niet één kraam!

Die kunnen ze niet opzetten vanwege de sneeuw.

Het is veel te veel om weg te schuiven.

Dat zei die brutale kerel op het marktplein.

Hij rijdt de hele winter op de sneeuwschuiver.

Maar nu zat hij op z'n dooie gemak koffie te drinken!

"Ik begin er niet eens aan," zei hij.

"Waar zou ik het naartoe moeten schuiven?"

Er is zó veel gevallen ..."

De mevrouw schudt driftig met haar mand.

'Zéi hij, maar als je het mij vraagt, was hij gewoon te lamlendig.

Waarom stróóien ze niet, dan zijn we die vieze rommel kwijt!'

Harm en Faas horen het aan.

Faas schudt grijnzend zijn hoofd.

'Grote mensen hebben écht de pest aan sneeuw!'

Een kanjer van een fout!

Nog een paar straten uit, dan zien de twee hun vrienden al staan.

'Eindelijk,' roept Noor, 'waar bleven jullie toch?'

'De sneeuw is alweer bijna gesmolten!' spot Ernst.

'Klatskoek, deze sneeuw smelt niet,' zegt Harm geheimzinnig.

Hij vertelt wat ze in de stad gehoord en gezien hebben.

'Sneeuw die niet smelt?' zegt Pleun.

'Wat gek.'

'Té gek!' juicht Ernst.

'De hele vakantie sneeuw!'

Kom op, aan de slag!'

Ur na uur werken ze hard aan hun iglo.

Het gaat fijn, want de sneeuw plakt geweldig.

Als hij klaar is, bekijken ze hem vol trots.

Het dak glanst roze en goud in het licht van de ondergaande zon.

'Het lijkt wel een kasteel, zo groot!' zegt Noor bewonderend.

'Er kan wel een kudde olifanten in!' overdrijft Faas.

'Zou het echt de grootste iglo van het heeal zijn?' lacht Pleun.

'Vast!' pocht Harm.
'We moeten de krant erbij halen,' roept Ernst uit,
'dan komt onze foto erin!'

Maar de krant heeft wel wat anders te doen.
De volgende dag staat hij vol van de sneeuw-
ramp.

Want een ramp, dat is het!

Door de sneeuw loopt alles in de soep.

Geen mens kan naar zijn werk.

De winkels kunnen niet bevoorrad worden.

De brandweer kan niet naar een brand.

Het ergste is: de sneeuw wil niet weg.

Hij smelt niet als je er zout op strooit.

Er ligt te veel om weg te schuiven.

Er zijn wel duizend smalle straatjes in de stad.

En heel veel hoge bruggetjes over de grachten.

Je kunt geen kant op met al die sneeuw!

Een paar dagen tobt Doppedam door.

Dan staan er weer grote koppen in de krant.

Ze zijn gedrukt in schreeuwletters:

SNEEUW IS FOUT VAN

WINTERFABRIEK!

En:

EEUWIGE SNEEUW IN DOPPEDAM!

Faas' vader leest het voor:

Er is een fout gemaakt in de winterfabriek. Dat is sneeuw die nooit smelt, en die hoog in

Een kanjer van een fout! de bergen hoort.

In de vakantie moest de fabriek een gewone sneeuw- De sneeuw was al gevallen

bui leveren in Doppedam. toen de fabriek de fout

opmerkte.

In plaats daarvan werd er een

pak eeuwige sneeuw

gestuurd.

'Fraai is dat,' zegt Faas' vader.

Hij laat de krant zakken.

'Als ik het goed snap, ligt de stad vol sneeuw die niet verdwijnt.

Wat nu?'

Een nieuwe stad!

Burgemeester Bots is woest.

'Wat nú?' schreeuwt hij buiten zinnen.

Hij geeft een daverende klap op de krant.

Meneer Onder Nul, die bij hem zit, krimpt angstig in elkaar.

Hij is onderdirecteur in de winterfabriek.

Er is er maar één die er meer te vertellen heeft.

Dat is koning Winter.

De koning heeft meneer Onder Nul naar de

burgemeester van Doppedam gestuurd.

Want: wat nu?

Burgemeester Bots heeft driftig zijn sigaar aan flarden gekauwd.

'U zegt dat ú de sneeuw ook niet weg kunt halen!' brult hij.

'Hoe moet dat dan in onze stad?'

Meneer Onder Nul haalt zenuwachtig zijn schouders op.

'Eeuwige sneeuw is eeuwige sneeuw,' zegt hij, en hij wordt rood.

'Die kun je niet opruimen, al wil je het graag.

U weet niet half hoe het ons spijt.'

'Daar kóóp ik wat voor!' gilt Bots.

'Hoe moeten de mensen naar hun werk, om maar eens wat te vragen?'

'M... misschien hun auto wegdoen en een sleetje kopen?' waagt meneer Onder Nul.
Het scheelt niet veel of Bots ontploft.

'Ik zal u eens wat zeggen!' schreeuwt hij, paars van woede.

'We gaan een nieuwe stad bouwen.

En als die klaar is, verhuizen we met zijn allen.

Laat de sneeuw maar de sneeuw.

En weet u wie die nieuwe stad gaat betalen, meneer Onder Nul?'

Meneer Onder Nul kleurt van rood naar bleek.

Hij schudt zijn hoofd.

'Uw fabriek, meneer,' sist de burgemeester.

'Uw fabriek zal een fonkelnieuwe stad voor ons bouwen, begrijpt u dat?'

Meneer Onder Nul valt zowat van zijn stoel van schrik.

'M... maar ...' hakkelt hij.

'Dat kost heel veel geld, vast een miljard!

Zo veel geld heeft de fabriek niet!

Als we een nieuwe stad voor u moeten bouwen, gaan we failliet!'

Hij barst bijna in huilen uit.

'Stelt u zich voor: nooit meer winter!' beeft hij.

'Heérlijk lijkt me dat,' spot Bots met een stem vol venijn.

'Stel je voor: nooit meer sneeuw!'

Nooit meer sneeuw?

'Stel je voor: nooit meer sneeuw!' zegt Faas.

Het huilen straat hem nader dan het lachen.

Ze zitten in de grootste iglo van het heeal.

Faas met Harm en Pleun en Noor en Ernst.

Die kijken Faas geschrokken aan.

'Hoezo: nooit meer sneeuw?' vraagt Noor.

'De burgemeester wil dat de winterfabriek een fonkelnieuwe stad bouwt,' legt Faas uit.

'Omdat onze oude stad in de soep ligt.

Als de nieuwe klaar is, moeten we allemaal verhuizen.'

Faas schudt treurig zijn hoofd.

'Maar een stad bouwen kost meer dan een miljard!

Koning Winter zegt dat hij zo veel geld niet heeft.

Als hij het tóch moet betalen, gaat de winter-fabriek failliet.

Dan wordt het nooit meer winter.

Dan valt er dus nooit meer sneeuw.'

Ze zijn er stil van.

'Hoe weet je dit allemaal?' vraagt Pleun.

'Van mijn vader,' zegt Faas.

'Die las het voor uit de krant, vanmorgen bij het ontbijt.'

Ernst krabbelt met zijn vinger in de bevroren muur van de iglo.

'Ik wil winter!' moppert hij.

'Doodgewoon: elk jaar winter.

We moeten de winter redden!'

'Er zit maar één ding op,' zegt Noor.

'Dat enorme pak sneeuw moet uit Doppedam verdwijnen.

Dan hoeft er toch geen nieuwe stad te komen?'

'Dan niet,' zegt Faas, 'maar dat is het nu juist.

Eeuwige sneeuw heet niet voor niks éeuwige sneeuw.

Die verdwijnt niet, die ligt er ... voor eeuwig.'

Weer is het stil, een tijdlang.

Dan zegt Harm peinzend: 'Misschien moeten we eens naar de winterfabriek gaan.

Wie weet ... als we samen met Koning Winter nadenken ...

Misschien valt er tóch iets op te verzinnen!'

'Ja, dát moeten we doen!' roept Ernst en hij springt op.

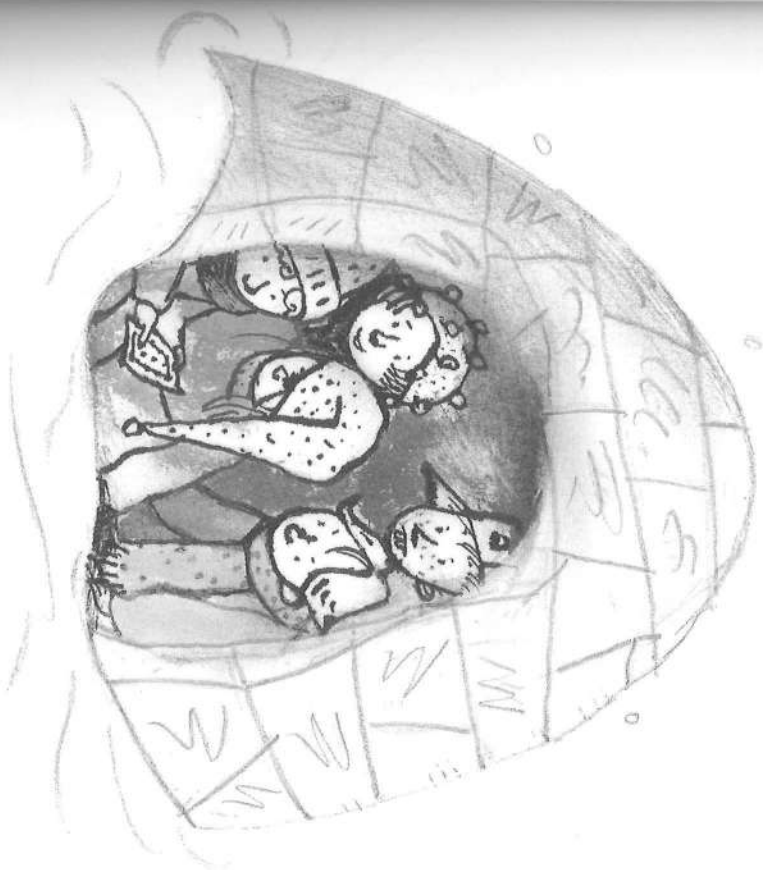
Maar Pleun trekt hem aan zijn sjaal weer naar beneden.

'Niet zo rap,' zegt ze.

'Er is een probleem: hoe komen we erachter waar de winterfabriek staat?'

'Probleem opgelost!' zegt Faas met schitterogen.

Hij frommelt in zijn jaszak en haalt er een ver-

kreukeld stuk krant uit.

'Kijk, bij het bericht in de krant stond een kaartje,' zegt hij.

'Bij dit kruisje is de fabriek.

Het is niet eens zo ver, zie je wel?'

Het bos in, langs de beek tot aan de vijfsprong.'

'Waar wachten we nog op?' zegt Noor.

'Laten we meteen gaan!'

Een heel eind het bos in

Ze houden alle vijf erg van sneeuw.

Maar toch zijn ze blij als ze aan de rand van Doppedam komen.

'Ik heb eeuwige sneeuwkramp in mijn kuiten,' hijgt Ernst.

Hij wrijft zijn benen.

Het valt niet mee om door het reuzenpak sneeuw te waden!

'Daar is het bos al,' zegt Pleun.

'En kijk, daar ligt niet zo veel sneeuw.'

'Kijk liever eens om,' grinnikt Faas.

'Nu snap ik wel dat de burgemeester met zijn handen in het haar zit.'

Voor het eerst zien ze Doppedam van buitenaf. Een enorme vracht sneeuw bedekt de stad!

Het is net of ze een reusachtige witte deken omgeslagen heeft.

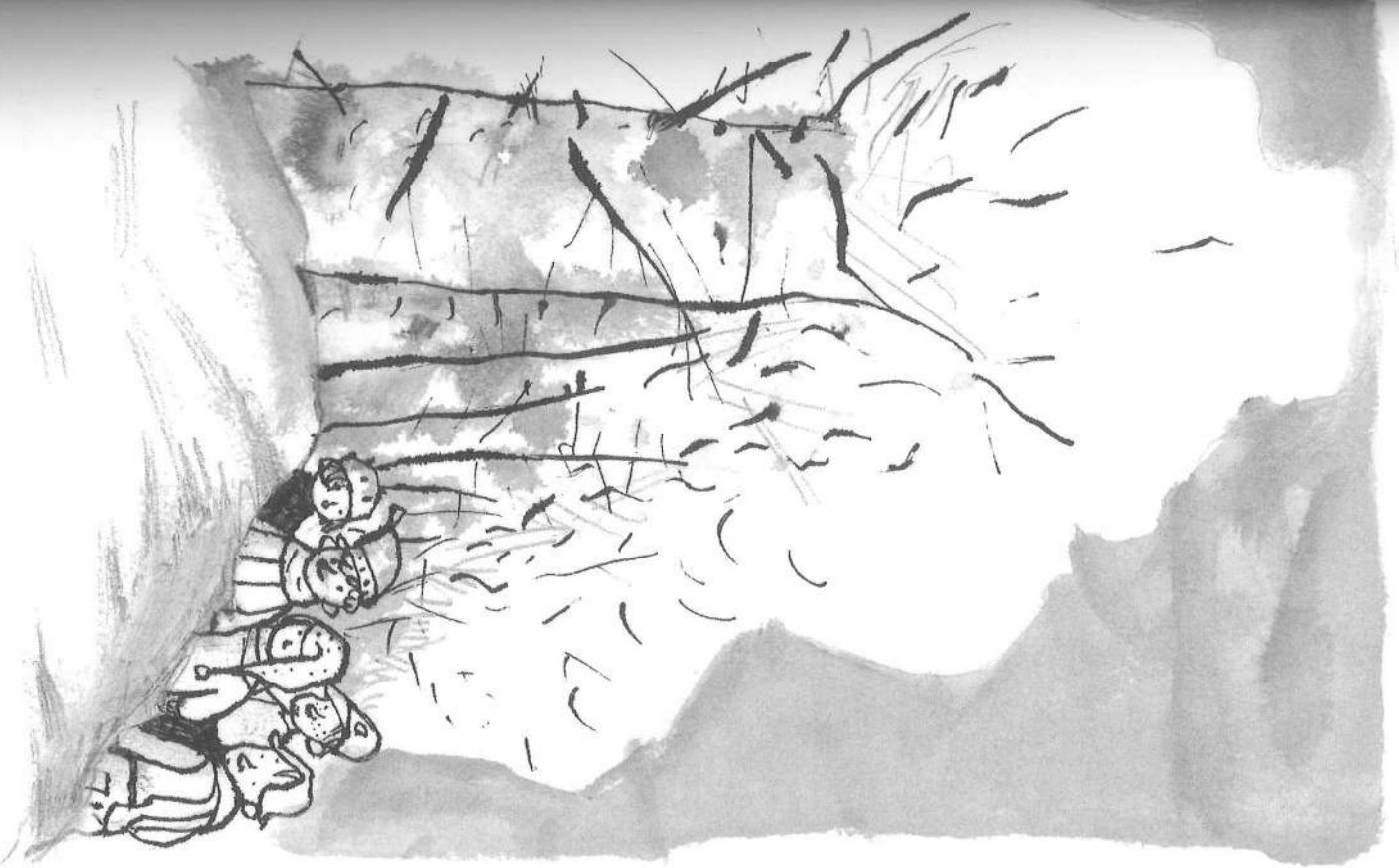
Alleen de torens en daken steken er nog boven uit. En die lijken weer grote witte mutsen op te hebben.

'Brr, een beetje gelijk hebben ze wel, die grote mensen,' rilt Harm.

'Zo kan het ook niet blijven.

Stel je voor: nooit meer zomer!

Dat is net zo erg als nooit meer winter!'

'Kom op dan,' zegt Noor.

'Laten we zien of we de winterfabriek kunnen vinden.'

Ze lopen op het bos af.

Hier wordt de laag sneeuw steeds dunner.

'We moeten langs de beek,' zegt Faas.

'Hup, dit pad op.'

Ze moeten achter elkaar, zo smal is het pad.

Het leidt hen diep het bos in.

Ze lopen een uur ... twee uur ...

Zo ver zijn ze nog nooit geweest.

Dit stuk van het bos kennen ze niet.

De bomen zijn dik en stokoud, en ze hebben

baarden van warrig grijs mos.

Het is net of ze de kinderen aanstaren.

'Maar goed dat we niet kunnen verdwalen,' tilt Harm.

'We kunnen altijd weer langs de beek terug.'

'De vijfsprong!' roept Noor opeens, en ja: voor hen uit splitst het pad zich.

Drie paden kronkelen dieper het bos in.

Het vierde leidt naar de hei, even verderop.

En daar ... staat de winterfabriek!

De winterfabriek

De fabriek schittert in de zon.

Het is een heel groot gebouw van wit marmor.

De muren zijn bezaaid met glinsterende bergkristallen.

Aan de goten hangen ijspegels van glas.

Op het dak staat een geweldig grote schoorsteen.

Hij is hoger dan de hoogste boom in het bos.

Juist als de vijf vrienden de hei op lopen, komt er rook uit de schoorsteen.

Of, nee ... geen rook, een wolk!

Een grijze wolk rolt de lucht in.

Hij ziet eruit of hij zit met sneeuw, of hagel.

Ze kijken toe hoe hij langzaam wegdrift over de bomen.

'Daar gaat een bui!' zegt Ernst vol ontzag.

'Waar zou die naartoe gaan?' vraagt Pleun zich af.

'Misschien wel naar Afrika!' lacht Faas.

'Ja hoor, sneeuw in Afrika!' bromt Harm.

Hij geeft Faas een stomp.

'Kijk, daar is een poort,' zegt Noor.

Ze wijst op een grote poort van zilver onder een stenen boog.

Aan elke kant staat een stoere vliegeden¹ vol sneeuw op wacht.

1. Vliegeden: eenzaam staande den (van een zaaadjie dat is komen aanvliegen met de wind)

Daar is de ingang van de fabriek!
Het heidepad leidt ze er recht naar toe.
In het midden van de boog hangt een bel.
Harm geeft er een ferme ruk aan.
De bel maakt zó'n lawaai dat een konijn verschrikt
het bos inschiet.
Wel dertig tellen blijft het doodstil.
Dan horen ze binnen iemand aan de poort
morrelen.
Héél langzaam gaat die open, op een kier, niet
verder.
Een oog gluuert naar de bezoekers.
'Wie zijn jullie?' klinkt het benauwd.
'Komen jullie soms van Doppedam?'
Ga weg jullie, we hebben geen geld om een
nieuwe stad te bouwen!
Faas schiet in de lach.
'We komen wel van Doppedam, maar niet om
geld te halen,' grinnikt hij.
'Wat komen jullie dan doen?' vraagt de stem.
'We willen koning Winter graag helpen,' zegt
Noor.
'We moeten samen een plan bedenken om de
sneeuw in onze stad op te ruimen.
Dan gaat de winterfabriek niet failliet.
We houden van de winter en willen niet dat die
voorgoed verdwijnt.'
Nu gaat de poort wat verder open.

Ze zien een mannetje, niet veel groter dan zichzelf.
Hij heeft een lange neus en spitse oren.
Zijn haar lijkt net een bos warrig, dor riet.
Hij friemelt zenuwachtig aan de kraag van zijn
fluwelen pandjesjas.
'Is dat echt waar?' vraagt hij angstig.
'Komen jullie ons helpen?'
Dan slaakt hij een zucht die wel uit zijn tenen
lijkt te komen.
'Och, het is toch wat, het is toch wat,' zucht hij.
'We zitten zó in de pureel!
De mensen in Doppedam zijn razend, en de
burgemeester springt zowat uit zijn vel.
Als we maar wisten wat we moesten doen ...'
'Ja, daarom zijn wij hier,' zegt Noor snel.
'Kunt u ons naar koning Winter brengen?'
Wij zijn Ernst en Faas en Harm en Pleun en
Noor.'
'Ernst en Faas en ...' prevelt het mannetje.
Dan klaart zijn gezicht op.
'En jullie komen ons helpen, zei je dat net niet?'
Kom binnen, kom binnen!
De poort zwaait wijd open en het kereltje buigt.
'Ik ben Tien, Tien Onder Nul.
Mijn elf broers en ik werken in de fabriek als
ploegbaas.
Onze oudste broer Twee is zelfs onderdirecteur.
Welkom!'

Oude bekenden!

De kinderen stappen achter Tien aan de fabriek in.

Ze zijn nog maar net de drempel over, of ze staan verrast stil.

Hun mond valt open.

Achter de poort ligt een lange gang met wanden van glas.

Zelfs de vloer en het plafond zijn van glas.

Waar je maar kijkt, zie je machines.

In de hal links staat er één met een bordje *ijzel* erop.

De lopende band ziet er spiegelglad uit.

In de hal rechts staat een gigantische machine met het bordje *sneeuwstorm*.

Een eindje verder zien de kinderen een hagel-machine.

Die is een beetje geblutst en gedrukt.

Je zou een hels kabaal verwachten in de fabriek.

Maar dat is er niet.

Alle machines staan stil.

Niet één puft, draait, brult of ronkt er.

Opeens geeft Faas een schreeuw.

'Kijk nu!'

Met een trillende vinger wijst hij naar de hal links en slikt.

'Levende sneeuwmannen!'

Zijn vrienden kijken hem aan of er een draadje bij hem loszit.

Dan drukken ze hun neus plat tegen de glazen wand.

Hun adem stekt in hun keel.

Faas heeft gelijk.

Tussen de machines staan sneeuwmannen.

Ze leven!

Ze staan in groepjes bij elkaar en zien er opgewonden uit.

Ze praten druk, met af en toe een boze kreet.

Eén van hen wijst in de richting van Doppedam.

Harm staart in de war naar een sneeuwman die moedeloos op de grond zit.

'Dat is mijn sneeuwman, die heb ik vorig jaar gemaakt!' stottert hij.

'Hij moet het wel zijn, hij heeft mijn pet nog op.

Die was ik kwijt toen de sneeuw weg was!'

Tien Onder Nul schudt zijn hoofd.

'Het is niet de bedoeling dat ze hun spullen meenemen,' zegt hij zorgelijk.

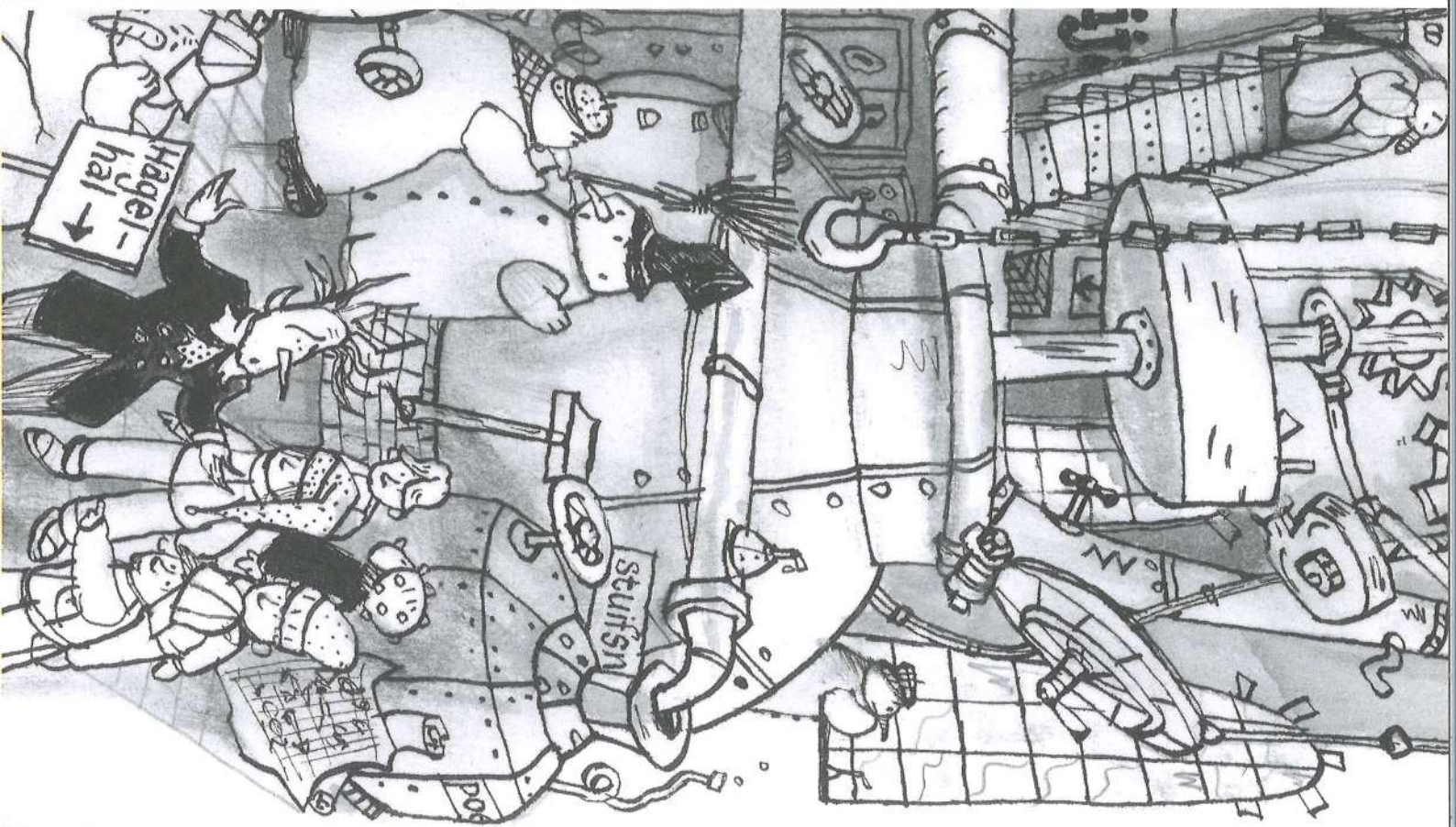
'Maar soms kunnen ze het gewoon niet laten.

Ruurt is verzet op die pet.

Wil je 'm terug?'

Harm schudt van nee en tuurt vol ongeloof naar zijn sneeuwman.

'Hoe komt hij hier?' vraagt hij.

'Jullie denken dat ze smelten,' zegt Tien.

'Maar dat is niet zo.'

'Als de dooi invalt, gaan ze op weg naar de winterfabriek.'

'Ze komen bij ons wonen en werken.'

Nu zien Ernst en Noor ook ieder een sneeuwman die ze ooit gemaakt hebben.

Tien lacht om hun verbazing.

Dan laat hij bezorgd zijn blik door de hallen dwalen.

'Maar nu werkt er niet één meer,' mompelt hij.

'Ze zijn in paniek.'

'Ze praten maar over Doppedam.'

Wát als we een nieuwe stad moeten bouwen?

Dan gaat de fabriek op slot!

Ze zijn zó overstuurd dat ze geen vlok meer uit hun handen krijgen.

De laatste sneeuwbus is een half uur geleden op weg gegaan.

Die lag nog in de koelcel, maar nu is onze voorraad op.

Als het zo doorgaat, houdt de winter nú al op te bestaan.'

'Laten we dan vlug naar koning Winter gaan,' zegt Pleun.

'Hoe eerder we een plan hebben, hoe beter!'

De uitvinding van Tien

Tien zet er de pas in.

Ze stuwven door de glazen gang.

Ze bolderen een trap van glas op.

Maar ook al hebben ze haast, onderweg kijken de vijf vrienden hun ogen uit.

'Wat is dat?' vraagt Harm, en wijst op een hal.

Er hangen grote koperen ketels boven een stookplaats.

Het vuur is uit, want niemand let erop.

De sneeuwmannen die er staan, trekken een gezicht of ze kiespijn hebben.

'Dat is de inpakhal,' zegt Tien.

'We maken wolken van stroom.

Daar doen we hagel of sneeuw in.

En dan sturen we ze op pad.'

'Zo'n wolk hebben we door de schoorsteen naar buiten zien komen,' zegt Noor.

'Teken tafels!' roept Faas en kijkt verbaasd naar de hal eraast.

'Waar heb je die nu voor nodig in een fabriek?'

'Daar bedenken we sneeuw,' legt Tien uit.

'Wat valt daar nu aan te bedenken?' bromt Faas met een frons.

'Gewoon een witte soep die je op de stoep kwakt.'

Hij denkt dat Tien hem voor de gek houdt.

'Ho ho ho, knull!' roept Tien uit.

'Weet je niet dat niet één sneeuwvlok gelijk is aan de ander?'

Er zitten de mooiste kristallen in, en hier tekenen we steeds nieuwe.

Dat is leuk werk, maar ook een hele kunst, hoor!'

Ze rennen verder, tot Tien plots bij een blauwe deur stopt.

Hij wipt op en neer en trekt een geheimzinnig gezicht.

'Ik wil jullie eigenlijk zo snel als het licht bij koning Winter brengen,' zegt hij.

'Maar dit moet ik toch even laten zien.

Ik heb het zelf bedacht en ik ben er heel trots op!'

Hij doet de deur open, en een wolk ijzige damp rolt hen tegemoet.

'Ooh ...' klinkt het vol bewondering uit vijf monden, als ze de hal binnen schuifelen.

Het lijkt wel een sprookjespaleis!

Overal hangen ijspegels; dik, dun, lang, kort ... Ze schitteren en fonkelen.

'Ze zijn niet alleen mooi,' glundert Tien.

'Ze zijn ook lekker.

Proef maar eens!'

Hij breekt een klein ijspegeltje af en geeft dat aan Noor.

Die likt er voorzichtig aan.

Dan spert ze haar ogen wijd open.
'Karamell!' roept ze verbasd uit.
'Hij smaakt naar karamell!'
De anderen staren haar vol ongelooft aan.
Tien kraait van pret en jubelt:
'Proef maar, proef maar!
Het is echt waar!'
Nu breken ze allemaal een ijspegel af.
'Aardbei!' zegt Pleun.
'Ciroen!' zegt Harm.
'Chocola!' roept Faas.
'Munt!' gilt Ernst.
'Tot nu toe smaakten ze alrijd alleen maar naar
water,' zegt Tien stralend.
'Maar deze zijn toch veel en veel leuker?'
De volgende keer dat het vriest, hangen we overal
ijspegels met een smaakje!
Harm en Faas en Pleun en Noor en Ernst kijken
elkaar verrukt aan.
Maar dan zien ze het gezicht van Tien.
Het is net of er een wolk voor schuift.
'Als ...' zegt hij, opeens triest.
'Als de winterfabriek tenminste blijft bestaan.'
'Natuurlijk,' roept Faas vol vuur.
'Daar moeten we gewoon voor zorgen!'
Snel lopen ze de hal uit.
Nu zijn ze bijna bij koning Winter!

Faas heeft een plan

Nog één gang moeten ze door.
Dan staan ze voor een zilveren wand met een
deur erin.
Tien kucht en zegt plechtig: 'Dit is het kantoor
van koning Winter.'
Hij trekt zijn jasje recht en klopt op de deur.
'Binnen!' klinkt er aan de andere kant.
Met kloppend hart stappen de vijf vrienden over
de drempel.
Bij koning Winter op bezoek is niet niks!
Maar als ze in de kamer zijn, is er geen koning te
bekennen.
Er staat alleen een man in een werkoveral.
Hij kijkt somber uit het raam.
Het is een oude man, zijn baard is wit en lang.
'Pardon meneer,' zegt Faas, 'we zoeken koning
Winter.'
Hebt u hem soms gezien?'
'Sst,' sist Tien verschrikt.
'Dat is de koning!'
Maar de oude man lacht en knikt: 'Dat ben ik, ja.
Wat hadden jullie verwacht?'
Dat ik een kroon op mijn hoofd zou hebben, en
een kostbare mantel om?
Die heb ik wel hoor, kijk daar maar.'

Hij wijst op de kapstok die in een hoek staat.
Daar hangen een zilveren kroon en een wit
fluwelen mantel.

'Ik loop het liefst in overal,' bekennt de koning.

'Ik werk graag zelf mee, want ik hou heel veel van
mijn fabriek ...'

Zijn gezicht betreft en hij ziet er opeens heel
triest uit.

'Hadden we maar niet zo'n oerstromme fout
gemaakt,' zucht hij.

'Daar komen we voor!' roept Noor uit.

'We willen u helpen om een plan te bedenken.

Er is toch zeker wel iets wat we kunnen doen?

Wij houden van de winter, we willen niet dat de
winterfabriek verdwijnt!

Koning Winter kijkt hen aan en schudt treurig
zijn hoofd.

'Ik heb me suf gepekerd.

Maar reken maar dat onze sneeuw van prima
kwaliteit is.

Als we zeggen 'eeuwig', dan is hij ook eeuwig!

Hoe kan je iets wat er voor altijd is, laten
verdwijnen?'

Ze gaan om een kristallen tafel zitten, en Tien
brengt mokken dampende chocolademelk.

Faas nipt van het hete spul.

Hij denkt na over de laatste woorden van de
koning.

'Die sneeuw hoeft toch ook niet te verdwijnen?' zegt hij dan langzaam.

'Hij hoeft alleen maar de stad uit.'

'Alleen maar!' spot Pleun.

'Zelfs de sneeuwschuivers komen er niet door!'

Maar Faas ziet het opeens vóór zich.

Zijn ogen beginnen te schitteren.

Hij springt opgewonden van zijn stoel.

'We hoeven die sneeuw toch ook niet te schúíven?' roept hij uit.

'Denk eens aan onze iglo!'

Sneeuw kun je róllen!

Er plakt steeds meer aan je sneeuwbal; hij wordt groter en groter.

Zo kun je sneeuw van de ene naar de andere plek brengen!'

Het is een paar tellen heel stil.

Zou dit het zijn?

Aarzelend zegt Ernst: 'Ja, maar ... het is wel reusachtig veel sneeuw!'

Eer je die allemaal hebt weggerold ...

Dat is zwaar werk en duurt allemachtig lang!'

'Eeuwige!' giechelt Pleun.

Maar Faas laat zich niet van de wijs brengen.

Hij buigt zich met een brede lach over de tafel.

'Niet als we het zó doen,' zegt hij.

En dan legt hij zijn plan uit ...

Een stoet sneeuwmannen!

Het is nog héél vroeg als de wekker van Faas afgaat.

Hij is meteen wakker; het is zover!

Hij vliegt uit bed en kleedt zich vlug aan.

Even later springt hij uit zijn raam.

Hij waadt door de sneeuw naar de rand van de stad.

Uit het donker doemt een schim op.

'Ha, die Faas!' zegt de schim.

Het is Ernst, die lacht en in zijn handen wrijft.

'Dit gaat leuk worden, man!

We hebben al geluiden in het bos gehoord.

Het lijkt wel of er een heel leger komt aange-marcheerd!'

'Dat kómt er ook aangemarcheerd!' grinnikt Faas.

'Zijn Pleun en Noor en Harm er al?'

'Ja, hoor, en ze staan op de uitkijk.'

Dan horen ze Pleun, die gilt: 'Daar zijn ze!'

Faas en Ernst spuiten naar de anderen.

Die springen op en neer van opwindíng en wijzen naar de bosrand.

'Kijk, daar zijn ze, daar zijn ze!'

Uit het bos komen witte gestalten tevoorschijn.

Kort, lang, krom, recht ... ze hebben de vreemdste vormen.

Sommigen hebben een hoed op, anderen hebben een bezem in hun hand.

Eén ding hebben ze gemeen: ze zijn allemaal zo rond als een ton.

Het zijn de sneeuwmannen van de winterfabriek!

In het eerste roze licht van de ochtend marcheren ze het bos uit.

Vijf ... tien ... twintig ... veertig ... almaar meer!

Er komt geen eind aan de stoet.

De kinderen zwaaien en gillen: 'Hierheen, hierheen!'

Algauw zijn ze omringd door wel duizend sneeuwmannen.

En dan staat koning Winter voor hun neus.

Hij is in vol ornat.

Zijn kroon fonkelt in de rode stralen van de zon.

Zijn mantel golft in de ochtendbries.

Hij lacht breed en brult opgewekt: 'We zijn er!'

Iedereen weet wat hij moet doen, zullen we maar meteen beginnen?'

De eeuwige sneeuwberg

Faas kijkt op een vel papier.

'Goed, let op!' roept hij.

'Zes Onder Nul gaat met zijn ploeg naar de Kerstraat.

Twaalf Onder Nul maakt de Zandstreeg schoon.

Elf en Drie gaan aan het werk met de kleine poppen.

Die halen de sneeuw weg uit alle hoekjes en gaatjes.

Zeven neemt honderd man mee en ...'

Zo gaat hij door, terwijl ploeg na ploeg op pad gaat.

Als de mensen in Doppedam wakker worden, zien ze iets vreemds.

Wel duizend sneeuwmannen rollen door de straten van hun stad!

Ze leven!

Ze lachen en roepen elkaar grappen toe.

Al rollend worden ze almaar groter.

Want terwijl ze voortgaan door de straten, plakt de sneeuw aan hun lijf.

Enorm dik rollen ze traag de stad uit.

Daar wachten de kinderen.

Niet alleen Harm en Ernst en Noor en Pleun en Faas.

Maar ook alle kinderen van hun school!

En dat is maar goed ook, want er is heel veel werk.

Pop na pop komt terug.

Eén ... twee ... tien ... honderd!

Alle aangekoekte sneeuw moet van hun lijf worden gekrabt.

Die sneeuw gaat op een hoop.

Algauw is de hoop een heuvel.

En na een paar uur is de heuvel een berg!

Op en neer, op en neer gaan de sneeuwmannen naar de stad.

Dun gaan ze weg, dik komen ze terug.

Ze rollen door elke straat in Doppedam en nemen alle sneeuw mee.

Ze rollen over elk hek, over elk balkon en de nok van elk dak.

Aan de rand van het bos groeit en groeit de berg sneeuw.

En de laag in de stad wordt dunner en dunner.

En ten slotte ... is hij weg!

De kinderen juichen als de laatste sneeuwman zuchtend en steunend aan komt rollen.

Dik en lomp zwoegt hij de berg op.

Daar wordt hij verlost van zijn pak eeuwige sneeuw.

Nu juichen ook alle sneeuwmannen.

En de hele familie Onder Nul.

En koning Winter.

En alle grote mensen, want die zijn nieuwsgierig achter de sneeuwmannen aangelopen.

Ze staren verrast naar de hoge sneeuwberg.

Het meest verrast is burgemeester Bots.

Zijn mond hangt open.

Zo vindt koning Winter hem.

'Nu is uw probleem opgelost, of niet soms?' glundert de koning.

'Een nieuwe stad is niet meer nodig.

Doppedam is gered!'

'En de winterfabriek is gered!' schreeuwt Harm.

'En de winter ook!' juichen Faas en Ernst en

Noor en Pleun in koor.

En zo is het.

Want als je nu naar buiten kijkt, sneeuwt het misschien.

Pak maar gauw je slee vóór het weer gaat dooiën!

Je boek is nu toch uit.

Tja, dát is het voordeel voor de kinderen van

Doppedam: hun sneeuw smelt nooit.

Voor altijd ligt daar de eeuwige sneeuwberg, of het nu zomer is of winter.

Als je hun stad opzoekt op de kaart, kun je er ook gaan spelen.

